

mende Anskuelse mellem Rigsdagens tvende Afdelinger, Uoverensstemmelser, som paa ingen Maade ere blevne formindskede i Tidens Løb, thi vi vide, at endnu i den foregaaende Sæstion have disse Uoverensstemmelser vist sig stærkere end nogeninde. Det er en saadan Sag, man fremdrager, for at den skal komme imellem, gaa forud for den Sags Afgjørelse, som egentlig ligger for; man vil, at her skal man kunne komme til et Resultat om alle de mange Detailler, som en saadan almindelig Toldrevision indeholder, inden vi behandle Handelsstraktaten. Jeg formener ligesom den foregaaende ærede Taler, at Landstinget har en god Grund til at gjøre Indsigelse mod at indlade sig herpaa, god Grund til at begjære, at den Sag, som ligger for, ikke udsættes ved Forhandlinger, som efter al Sandsynlighed maa medtage en aldeles ubestemmelig Tid, og som der ikke er nogenjomhelst Udsigt til, efter hvad der hidtil foreligger, kunne føre til nogetjomhelst Resultat. Hvis Folkethinget vil svare Spanien saaledes, som man jo kan have nogen Formodning om vil kunne blive Resultatet: „Ja, ganske vist ere vi ikke uwillige til at gaa ind paa denne Traktat, den kunne vi godt gaa ind paa, men vi have ment, at her var en god Leilighed til at ordne vore indre Anliggender efter vort Hoved, det er en Leilighed, som vi ikke ville give Slip paa, og derfor have vi gjort det til en Betingelse for at vedtage Traktaten, at en saadan Ordning maatte foregaa, og da det nu ikke er lykkedes, ere vi altsaa nøbte til at forkaste Traktaten, og skjøndt vi ganske vist gjerne ville have, at Samvænet mellem Danmark og Spanien kunde fremmes, maa vi finde os i, at det bliver, om ikke fuldstændigt afbrudt, saa dog besværliggjort og vanskeliggjort“ — hvis Folkethinget, siger jeg, vilde give det Svar, vilde jeg meget beklage det, men hvis det gjør det, er det Noget, vi ikke kunne gjøre Noget imod. Men hvad vi kunne gjøre, det er, at vi kunne lade være at tage Del i Forhandlinger, som kun have deres Rod i denne Tankegang. Vi kunne lade være at indlade os paa Forhandlinger, som alle Udenforstaaende, der ikke ere tilbøiede i Betragtninger, som gjøre sig gjældende her i Rigsdagen, efter min Overbevisning ville erklære som den Sag ganske uvedkommende, om hvilken der egentlig er Tale. Thi hvem vil i Virkeligheden kunne begribe det, at man ikke kan nedlægge Tolden paa Vin med et Par Dre pr. Glaske, ikke kan indrømme en ubetydelig Nedgang i Tolden paa Sydfrugter, uden at man samtidig foretager en betydelig Nedsættelse i Toldsatserne paa Kaffe, paa Tømmer, paa The, paa Cigarer, paa en Mangfoldighed

af andre Gjenstande, som ville medføre en meget betydelig Nedgang i Statskassens Indtægter; hvem vil kunne begribe, at det er Forhandlinger, som vedrøre den Sag, der her foreligger? Det kan jeg for mit Vedkommende aldeles ikke begribe; derfor er det netop af saglige Grunde, at jeg tror, at det er nødvendigt at afvise disse Forhandlinger, og derfor er det, at jeg stemmer for Dagsordenen.

Mazen: De faldne Udtalelser give mig Anledning til at fremsætte et Par Bemærkninger, som jeg dog efter de Udtalelser, der ere fremkomne fra de to sidste Talere, kan indskrænke til en vis Korthed. Jeg vil kun sige det ærede 2det Medlem for 7de Kreds (Madsen), at det, der interesserede mig mest i hans Udtalelser, var den omfattende, strænge Kritik af den spanske Traktats Bestemmelser, og det forekommer mig, at denne Præmis logisk maatte føre til en Forkastelse af Traktaten, og hvis det er Meningen, ja, saa bliver Sammentnytningen forklarlig, thi den er jo et udmærket Middel til at tilveiebringe dette Resultat. Men saa vil jeg videre spørge: Hvorledes kan da Sammentnytningen i nogen Henseende forbedre selve Traktaten? Bliver denne en eneste Dre billigere, fordi den sættes i Forbindelse med en Toldreform? Jeg kan ikke se, at vi vinde en eneste Dre mere eller undgaa at ofre en eneste Dre, fordi de to Ting stilles sammen. Fordelene ved selve Traktaten bliver ikke større, Offrene, som selve Traktaten kræver, blive ikke derved mindre. Hvad skulde altsaa Fordelen være ved en Sammentnytning? Det skulde være den, at vi fik gennemført en Toldreform, men det er et Gode, som ligger udenfor selve Traktaten. Saa bliver jo altsaa Traktaten kun et Middel, som benyttes til at tilveiebringe et Gode. Den er et Dnde i og for sig, der benyttes til at frembringe et Gode med, men er ikke i og for sig et Formaal for selve Beslutningen. Man er selvfølgelig stillet imellem de to Alternativer: Enten er Formaalet en Forkastelse af selve Traktaten, og dertil benyttes saa Forbindelsen som Middel. Eller Formaalet er en Toldrevision, og dertil benyttes Traktaten som Middel. Men i intet Tilfælde er Traktaten i sig selv et Formaal. Deri ligger Forstjællum imellem Betragtningen fra den anden Side og os. Vi betragte denne Traktat som værende god og gavnlig for Handelen og Skibsfarten i og for sig, og af den Grund ere vi rede til at vedtage den og bringe de Offre, som dette Formaal udkræver. Og jeg vil sige, at der er god Konsekvens i vor Optræden. Vi have Alle her i Rigsdagen været enige